

เทวดา

บทที่ 7

พรรณศจี ลูกจากที่นอนแต่เช้ารีบเรียกนางพยาบาลเข้าประจำการ เหมือนกลัวว่าหากช้ากว่านั้น คนที่นอนแผ่กรนเสียงดังอยู่ข้างๆ จะตื่นขึ้นมาปลุกปล้ำเธอ เธอกระวีกระวาดเข้าครัวเตรียมอาหารเข้าให้ “สามี” และแม่เขาด้วยตัวเอง ทำให้คุณสุขสันต์ขึ้นนอกชั้นใจเป็นที่สุด

“ไม่ต้องทำเองหรือลูก คนรับใช้ตั้งหลายคน พรรณต้องการอะไรก็ให้พวกเขาทำให้ ”

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณป้า วันนี้ให้พรรณทำเถอะค่ะ ”

“เอา พรรณอยากทำอะไรก็ได้ทุกอย่าง ป้าไม่ขัดอยู่แล้ว ”

รอยยิ้มหวานของเจ้าสาวที่รออยู่เมื่อเขาลืมตาตื่นทำให้ชายหนุ่มหน้าชื่นหัวเราะว่า “ดีจัง เราแต่งงานกันแล้วจริงๆ ”

พรรณศจีไม่รู้ว่าเป็นใจหรือเปล่า

“ เสกฝันถึงพรรณทั้งคืนเลย ”

“ พรรณก็ฝันถึงคุณเสกค่ะ ”

เขาคว่ามือเธอขึ้นจูบ “ เสกรักพรรณมากมาก ”

“ พรรณก็รักคุณเสกค่ะ ”

เธอยอมให้เขาออกจูบพอประมาณ เข้าแล้วและประตูก็เปิดแง้มพร้อมให้ใครต่อใครเดินเข้ามา ยิ่งไงๆ เขาก็ทำอะไรเธอไม่ได้

คืนนี้เธอคงเอาตัวรอดได้อีกด้วยยานอนหลับเม็ดเล็กฤทธิ์แรงที่ทศพลหามาให้ เธอคงต้องใช้วิธีนี้ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหาทางออกอย่างอื่นได้

ร่างเล็กถูกกอดไว้และจุมพิต่างๆ กำลังฝังอยู่กับแก้มนวลที่ไม่ยินยอมพร้อมใจเมื่อพิมพ์สมรเคาะประตูที่เปิดแง้มแล้วผลึกเข้ามา ภาพที่เห็นทำให้เธอชะงัก ร้อง “ อู๊ย โทษที ” ทำท่าจะถอยกลับ ทว่าพี่สาวรีบสลัดจากอ้อมแขนที่กอดรัดเรียกไว้

“ พรึ่ม...! พรึ่มเดียว...! ”

ใบหน้าใสๆ ที่เจือรอยยิ้มค่อยๆ โผล่เข้ามา “ อารายเธอ..... ”

“ มานี้เถอะ พรึ่ม มาช่วยพี่แต่งตัวให้คุณเสกหน่อย ”

“ อู๊ย จะดีหรือ พี่พรรณแต่งเองเถอะ ”

“ เข้ามาเถอะน่า ” พรรณศจี เสียงเข้มอย่างหงุดหงิด

หากแล้วเธอก็ป็นยิ้มหวานถามชายหนุ่ม

“ จะใส่เสื้อตัวไหนดีคะคุณเสก วันนี้จะมีใครมาหาหรือเปล่า ”

“ ไม่รู้ซี คงไม่มีใครมามั้ง ”

“ อ้าว... แล้วที่ว่านายอำเภอจะมาจดทะเบียนสมรสให้ล่ะคะ ”

“ เสกไม่รู้ ต้องถามแม่ดู ”

สาวสวยทำสีหน้าเครียด เลือกลีเสื้อผ้ายู่ที่ตู้ใหญ่ซึ่งยาวตลอดฝาห้อง ขณะที่พิมพ์สมรเดินเข้ามาชิดเตียง ยิ้มหน้าเป็นกับชายหนุ่ม

“ น้ำผึ้งพระจันทร์หวานมะ คุณเสก ”

“ หวานมาก..... ” เขาทำสีหน้าให้เธอคาดเดาผิดๆ

“ มิน่าซี หน้าบานเป็นกระดิ่งเชียว ”

“ ชัวร์อยู่แล้ว ”

“ งั้นอีกไม่นานพรึ่มคงได้อุ้มหลานนะ ”

“ ชัวร์ที่สุด ”

พิมพ์สมรคิดว่าแม่เธอพูดถูก พออยู่ๆ กันไปก็รักกันเอง ยิ่งพอมีลูกมีเต้าด้วยกันความสัมพันธ์ก็จะยิ่งแนบแน่น หญิงสาวพลอยรู้สึกยินดีไปด้วย

ทว่าสีหน้าของพรรณศจีทำให้เธอไม่สบายใจ พรรณศจีไม่ได้สดใสชื่นบานเหมือนชายหนุ่ม สีหน้าเคร่งเครียดหมกมุ่นครุ่นคิด ซ้ำยังออกอาการหงุดหงิดยามเปลอ

เธอได้ยินพี่สาวทวงถาม “ แล้วเมื่อไหร่จะจดทะเบียนสมรสคะคุณเสก แต่งงานแล้วไม่จดทะเบียนสมรสไม่ได้นะคะ มันแปลว่าคุณเสกเอาเปรียบพรรณ ”

“ จดซี แต่ว่าจะจดเมื่อไหร่ต้องถามแม่ ”

“ ทำไม่ต้องถามคุณป้า เรื่องนี้คุณเสกจัดการเองไม่ได้หรือคะ ”

เราไปอำเภอกันเองก็ได้ ”

“ แหม พี่พรรณ ก็คุณเสกยังไม่สบายอยู่เลยนะ ”

“ เอ๊ะ ยัยพริมนี่ เราไม่เกี่ยวเฉยๆ เถอะ ”

พอโดนเอ็ดเธอเลยได้แต่ทำตาปริบๆ

เสกสิทธิถูกบังคับให้ไปไล่เรียงกับคุณสุขสันต์ แล้วคุณสุขสันต์ ก็อ้างไปถึงคุณอัชชา “อัชชาเป็นคนจัดการ เขาจะพานายอำเภามา”

เท่านั้นเสกสิทธิก็พอใจ ทว่าพรรณศจีกระซิบให้เข่าชกใช้กำหนด ที่แน่นอนให้ได้

“ ถ้ามชคิคะ ว่าเมื่อไหร่แน่ ถ้ามชคิ...! ”

“ น้า... แล้วก็เรียบบร้อยเอง ”

“ เอ๊ะ ทำเป็นพูดลอยๆ แบบนี้ได้ยังไง คุณเสกไม่รับผิดชอบ อีกแล้วนะ..! ”

เขาเลยกลับมาชกใช้รับร่ำมารดาต่อ

“ นายอำเภอกจะมาเมื่อไหร่กันแน่ครับแม่ ถ้าไม่สะดวกเสกจะ พาพรรณไปอำเภองเอง เสกต้องรับผิดชอบเรื่องที่คุณจะทำนะแม่ ”

คุณสุขสันต์จึงต้องหันไปรบเจ้าคุณอัชชา

“ นายอำเภอกจะมาเมื่อไหร่ จะอช เสกเค้าอยากทำเรื่องนี้ให้ เสร็จเรียบบร้อยเร็วๆ ”

คุณอัชชาสีหน้าเครียด “ทำไมจะต้องรีบร้อนด้วย คนอื่นๆ เขาแต่งงานเป็นปีถึงจดทะเบียนสมรสก็มีมากมายนะครับ ”

“ พี่รู้ แต่ว่าเมื่อเด็กๆ เขาอยากให้เป็นอย่างนั้นก็ตามใจเขาเถอะ จะ ถึงยังงจะช้าจะเร็วก็ต้องจด พรรณเองไม่ใช่ใครที่ไหนเป็นลูกเป็น หลานเห็นกันมาแต่เล็กแต่น้อย ”

สีหน้าคุณอัชชาเคร่งเครียด “แล้วผมจะจัดการให้ครับ ”

เขามีเรื่องเครียดๆ พุดกับลูกเมียอีกนาน.....!

แต่งงานได้เพียงสองวัน พรรณศจีก็ทำท่าจะเป็นจะตายเสียให้ได้ เสกสิทธิยังเป็นคนป่วยเดินเหินเองไม่ได้ถนัด ที่ต้องการการดูแลใกล้ชิด แล้วยังอ่อนเกินเหตุจนเธอรู้สึกรำคาญสุดจะทนไหว ถ้าไม่มีพิมพ์สมร อยู่ด้วยเธอคงเป็นบ้าไปแล้ว

“ พริมนั้น...พริมนั้น...ช่วยมาอยู่กับคุณเสกหน่อย ” เสียงนั้นดังเรียก ทั้งวันและช่วงหนึ่งของตอนกลางคืนก่อนที่ชายหนุ่มจะหลับ

พริมนั้น มาทานข้าวด้วยกันซี

พริมนั้น มากุญด้วยกันดีกว่า

อย่าเพิ่งไปไหนนะพริมนั้น นั่งอยู่ตรงนี้ก่อน

พิมพ์สมร อดทนรับใช้หวังว่า “แล้วมันก็คงจะดีขึ้น ”

พรรณศจีแอบโทรศัพท์รำพันความอึดอัดใจกับชายคนรักหลาย ครั้ง พอวันที่สาม เธอก็แต่งตัวสวยออกจากบ้านโดยอ้างว่าต้องไป เคลียร์งานที่ออฟฟิศ

พวกผู้ใหญ่พอรู้อีกซักถาม “อะไรกัน พรรณจะไปไหน ”

เธออธิบายยืดยาว

สีหน้าคุณอัชชาซ่อนความเยาะหยันขณะที่พุดยื้มๆ คล้ายหยอก เย้า “หายใจเป็นงานจริงนะ พรรณ เพิ่งแต่งงานไม่กี่วัน หวังงาน จนอยู่บ้านไม่ได้แล้ว ”

“มันจำเป็นจริงๆ ค่ะ เป็นความรับผิดชอบของพรรณ ทิ้งเฉยๆ ไม่ได้ ”

“แล้วเมื่อไหร่จะลาออกจริงๆ สักที ”

“เร็วๆ นี้แหละค่ะ ”

“ดีแล้ว จะได้มาช่วยอาทำงาน ” เขาย้อนคำหวาน

พอจะได้ออกจากบ้าน พรรณศจีก็ใจดีพูดหวานๆ จูบล่า ชายหนุ่มซึ่งมีสีหน้าเข้มขื่น มือใหญ่ตึงรังมือเธอเหมือนเด็กๆ

“รีบกลับนะพรรณ แล้วซื้ออะไรอร่อยๆ มาฝากพริมนั้นบ้างนะ ”

“จะให้ฝากตัวเองละไม่ว่ามาอ้างชื่อพริมนั้น ”

พิมพ์สมรซึ่งยังรับหน้าที่ดูแลตักคอก หนุ่มโคงยกนิ้วแตะริมฝีปาก ห้ามพุดต่อ ทำท่าทางเหมือนจะให้น่าเอ็นดู พรรณศจีฝืนยิ้ม

“แล้วพรรณจะซื้อฝากทั้งสองคนแหละ บ้ายบายค่ะ ”

เธอจุ่มพิตลาอย่างอ้อยอิงเหมือนรักใคร่ห่วงใยนักหนา หากพอหันหลังก็หยิบกระดาษเช็ดหน้าขึ้นมาป้ายเช็ดริมฝีปากตัวเองเหมือนจะพยายามลบความรู้สึกเดียดฉันท์ออกไป

ชายหนุ่มหันมามายิ้มรับกับพิมพ์สมร “แล้วเราจะทำอะไรกันดี ”

“ ประเดี๋ยวคุณเสกต้องทำกายภาพบำบัด พร้มนวดน้ำมันให้ดีกว่าเส้นสายจะได้ยืด ”

“ ดีๆ เสกชอบให้นวด ”

พยาบาลเข้ามาช่วยพยุงให้ชายหนุ่มนอนบนเตียงแคบสำหรับนวดตัวแล้วช่วยเขอนวดอีกแรง ร่างใหญ่อยู่ในชุดกางเกงขาสั้นเพียงตัวเดียว หลังขาวกว้างมีกล้ามเนื้อตามธรรมชาติของคนหนุ่มที่แข็งแรง พิมพ์สมร ซิลม่น้ำมันนวดให้โดยไม่รู้สึกผิดปรกติใดๆ เต็มใจที่จะปรนนิบัติชายหนุ่มเหมือนทำกับพี่และเพื่อน

พอถึงเวลาของกายภาพบำบัด เธอก็นั่งมองทั้งยังเฝ้าตังๆ เมื่อเขาทำท่าว่าเกียจคร้านเกร

“ แล้วอย่างนี้เมื่อไหร่จะหาย ”

“ เสกเบื่อแล้ว... เหนื่อย... ง่วง...”

“ ไม่ได้ ห้ามเบื่อ ห้ามง่วง ” เธอทำเสียงเข้มงวด

ทุกๆ วัน พอนายยักษ์กล้ามเนื้อใหญ่ หมดหน้าก็ก็กลับไป ในวันนั้นพิมพ์สมรอดแปลกใจไม่ได้ที่เขาเสร็จงานตั้งนานแล้วแต่หลังจากครู่ใหญ่ผ่านไปเธอก็เห็นเขาเดินอยู่ในบ้าน ยิ่งน่าแปลกที่เขาเดินออกมาจากช่องทางที่นำไปสู่มุมของห้องเก็บของ

“ อ้าว ยังไม่กลับอีกหรือ ”

สีหน้าเขาดูมีพิรุณชอบกล “ กำลังจะกลับแล้วครับผม ”

เธอมองตามหลังใหญ่ที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อด้วยความรู้สึกแปลกๆ

ค่าแล้วแต่พรรณศจียังไม่กลับ เสกสิทธิ์ทานอาหารค่ำกับแม่และอชชากับวันดีโดยมีพิมพ์สมรนั่งพูดคุยอยู่ข้างๆ หลังจากนั้นเขาเพลินนั่งดูหนังทีวีหวังจะรอรภรรยา แต่ไม่ทันไรก็หาวหาวอด

“ เสกไปนอนก่อนดีกว่า ” อชชາเอ่ยปาก

“ เสกจะรอพรรณ ”

“ ไปนอนรอที่ห้องเถอะ สบายกว่ากันเยอะ ”

เขาขึ้นบันไดได้แล้วโดยมีคนช่วยประคองซ้ายขวา ย้าแล้วย้าอีกให้พิมพ์สมรนอนเป็นเพื่อนจนกว่าพรรณศจีจะกลับ เธอจึงนอนรออยู่ที่เตียงเล็กเมื่อพยาบาลช่วยเขาทำธุระต่างๆ ในห้องน้ำจนกลับออกมาแล้วพยาบาลก็แยกตัวออกจากห้องไป

“ ดูทีวีกันเถอะ ” เขาชวน

“ อ้าว ไหนว่าง่วงแล้วไง ”

“ ตอนนี้อย่างว่างอีกแล้ว ”

“ เอ ทุกที่ป่านนี้คุณเสกหลับปุ๋ยแล้วไม่ใช่หรือ ”

“ ซ้าย แต่วันนี้มันเกิดไม่ง่วง ”

“ เอา ดูก็ดู ”

เธอเลือกหารายการที่เขาชอบ หนึ่งตลกตื้นๆ ทำให้ชายหนุ่มหัวเราะเสียงดัง และที่เขาเกลียดนัก ก็คือภาพยนตร์สืบสวนสอบสวนที่ลึกลับซับซ้อน เรื่องชีวิต หรือแนวปรัชญา ให้เหตุผลว่า

“ ชี้อะไรก็คิดตามมัน ”

คุณสุขสันต์ส่งเด็กขึ้นมาตาม เธอจึงต้องปล่อยชายหนุ่มไว้ลำพัง

“ พร้มน อ้าวช้อยากรู้เรื่องงานของพรรณ เมื่อไหร่จะลาออกจะได้ให้มาทำด้วยกันสักที ”

“ เอ เรื่องนี้คงต้องถามพี่พรรณเองแล้วละคะ พร้มนไม่รู้เรื่องของเขาเลย ”

อชชามองเธอเหมือนผู้ใหญ่ใจดี ทว่าสีหน้าเข้มดวงตาคมขลับทำให้เธอรู้สึกแปลกแยกเสมอ “ แล้วพร้มนละ ทำงานอะไร อยากมาทำด้วยกันหรือเปล่า ”

“ พร้มนทำงานของพร้มนคืออยู่แล้ว ไม่อยากเปลี่ยนงานหรอกคะ ”

“ แล้วพร้มนทำๆ หยุดๆ มาอยู่ดูแลเสกอย่างนี้ไม่มีปัญหาหรือ ”

“ เจ้านายรู้จักคุณเสกก็เลยไม่มีปัญหาคะ เท่าที่รู้ เจ้านายกู้เงินจากคุณเสกแยะเชียว ”

“ อ้อ อย่างนั้นหรือหรือ ”

เขาถามเรื่องงานของเธอแล้วชวนพูดคุยนั่นนี้อยู่อีกนาน

มีเสียงตึงตังตังแว่ว ทุกคนไหวตัว “ เอ๊ะ หรือว่าคุณเสกจะเอาอะไร ”

คุณสุขสันต์ร้องว่า “ ละเมอตกเตียงหรือเปล่า ”

“ พรึ่มไปดุก่อนนะคะ ”

เธอลุกขึ้นวิ่งขึ้นไปห้องนอนของชายหนุ่มแต่กลับพบว่าประตูห้องติดล็อกข้างใน เธอตบประตูเรียก “ คุณเสก... คุณเสก...” แต่ไม่มีเสียงตอบ ได้ยินแต่เสียงอึกอ๊กๆ คล้ายมีความเคลื่อนไหวบางอย่างอยู่ข้างใน

เธอกลับมาตะโกนบอกจากบันได

“ คุณป้าขา ห้องคุณเสกติดล็อกค่ะ ”

“ อ้าว ก็เรียกซิหนู ”

“ พรึ่มเรียกแล้วแต่คุณเสกไม่เปิดค่ะ ได้ยินแต่เสียงแปลกๆ ”

คราวนี้คนอื่นๆ ตามกันขึ้นมาช่วยกันตบประตูเรียก คุณอัชชาถามหากุญแจ คุณสุขสันต์งงงันทำอะไรไม่ถูกอยู่พักใหญ่ก็เข้าห้องไปค้นกุญแจห้องชายหนุ่มออกมา แต่มันกลับติดกลอนข้างใน

“ เอาชะแลงมาตีกว่า ”

กว่าประตูหน้าห้องจะถูกงัดออกก็กินเวลานาน หน้าต่างที่เปิดไปสู่ลานระเบียง อ้ากว้างลมพัดจนม่านปลิวไสว ข้าวของบางอย่างตกลงนอนอยู่ที่พื้น ร่างใหญ่ของชายหนุ่มนอนนิ่งไม่มีทิศมีทาง ลีโอนอนตัวหลวมบิดไปจากที่ควรจะเป็น

ทุกคนส่งเสียงอุทานออกมาอย่างตระหนก “ เสก...! ”

“ คุณเสก...! คุณเสก...! ”

ร่างใหญ่นอนแน่นิ่งไม่ตอบสนองแม้ถูกเขย่าโดยแรง พยายามเข้ามาคลำหาชีพจรแล้วก้มลงฟังเสียงหัวใจก่อนจะพูดด้วยสีหน้าแตกตื่น

“ หัวใจไม่เต้นค่ะ ”

“ ฮ้า...! ”

“ เกิดอะไรขึ้น หรือใครเข้ามาทำร้าย ”

คุณอัชชากร้องว่า “ ตามรถพยาบาลดีกว่า วันดีโทรศัพท์เร็ว ”

“ ป้มหัวใจซิ...” พิมพ์สมรละล้าละลัก พยายามสาวจิ้งร้องว่า

“ ช่วยกันจับให้นอนตรงๆ หน่อยซิคะ ”

คุณอัชชาขยับเข้ามาช่วยจับร่างใหญ่ให้นอนเหยียดเพื่อรับการปฐมพยาบาล คุณสุขสันต์ตัวสั่นได้แต่ร้องให้คร่ำครวญ การป้มหัวใจตามขั้นตอนดูจะไม่ทันอกทันใจพิมพ์สมรที่หน้าซีดหนึ่งดูอยู่จนขีดแต่จะยังงี้ๆ ก็ไม่ได้ผล

เสียงต่างๆ ดังอยู่รอบๆ “ รถพยาบาลมาหรือยัง ”

“ หัวใจหยุดเต้นแล้ว ทำอะไรไม่ได้แล้ว ”

“ ไม่จริง...! ” พิมพ์สมรกรีดเสียง

คุณสุขสันต์ร้องให้ลั่น และคุณอัชชาก็ถอยห่างอย่างยอมแพ้ง่ายตาย ร่างใหญ่นอนนิ่ง โบหน้าคมเข็มดูอ่อนโยนเหมือนเด็กหลับ ทำให้หญิงสาวน้ำตาร่วงพราว

“ คุณเสก ตื่นเดี๋ยวนี้ ” หญิงสาวกรีดเสียงเหมือนขาดสติ เธอยกกำปั้นทุบลงบนอกข้างซ้ายเขาโดยแรง “ ตื่น พรึ่มบอกให้ตื่น ” เสียงเธอกรีดกรี้ยวร่ำไห้

“ พรึ่ม...” คนอื่นๆ ร้องห้าม

เธอไม่ฟังเสียงใคร กรีดเสียงร่ำไห้เรียก “ คุณเสก..คุณเสก ” พลังยกกำปั้นขึ้น ทุบลงอีกครั้งและอีกครั้ง

หากแล้วมือใหญ่ที่อบอุ่นก็ยึดมือเธอไว้ เธอรู้สึกถึงพลังกำลังของมือนั้น มันคล้ายปลอกเหล็กที่มันคง

“ คุณเสก...! ”

“ เสก...! ”

ร่างใหญ่นอนนิ่งไม่ไหวติง เขายังคงจับมือเธอไว้นิ่ง ขณะที่ลืมตาดูมองทุกโบหน้าด้วยสีหน้าเฉยเฉยเหมือนมองคนแปลกหน้า.....